

KLASSISK FREDAG

Ståle Wikshåland

swi@dagbladet.no

Finstilt klangkunst

CD: Monteverdis «Mariavesper» anno 1610 er et av komponistens verker som lag etter lag av utøvere fortsetter å vende tilbake til. Nå er turen kommet til L'Arpeggiata, som ledes av Christina Pluhar.

NOE AV FASCINASJONEN ved verket er nok at det ligger og vipper mellom en ny og dramatisk tonalitet og eldre og annerledes tonefølelse. Og på dette vippepunktet avgir det bølge etter bølge av velklang som krever en egenartet artikulasjon for å komme til sin rett, og ikke bare dramatisk syngemåte. Samtidig er det til tider så virtuost skrevet at man kan bli stum av beundring, ikke minst fordi Monteverdi pendler så uanstrengt mellom det virtuose og en sjelden vakker stemmeklang, som for alvor gjør oss bevisst de ulike uttrykksmulighetene i instrumentklang og vokalklang.

L'Arpeggiata har et sikkert grep om alt dette, og har valgt et lett og lettflytende toneleie. Det kler «Mariavesperen» godt. Samtidig rendyrker de sine klangidealer for langt. Resultatet blir mer ensartet enn hva partituret åpner for, vi blir mer stumme av beundring enn grepet av hva musikken uttrykker.

Men som en studie i Monteverdis særegne klangunivers har den mye å gi.

L'Arpeggiata, dir. Christina Pluhar

Claudio Monteverdi:
«Vespro della Beata Vergine»
(Virgin Classics)

Stilsikkert, men litt for ensartet.

DEN JAPANSKE KOMPONISTEN Karen Tanaka har hatt flere nedslag i norsk musikkliv. Nå har pianisten Signe Bakke valgt å portrettere henne på en hel cd.

Tanaka har en vanskelig definerbar, men likevel umiskjennelig japansk *sound*. Den går mot det transparente og rene, i musikk som bare unntaksvis hever stemmen. Framfor alt er det et delikat klangunivers. Samtidig har hun søkt å raffinere uttrykket gjennom studier i Paris (Tristan Murail) og med Luciano Berio.

Murail har satt sterkere spor enn Berio, i tillegg til hennes affinitet til *minimal music*, som på en forunderlig måte kan sies å stå den japanske tradisjonen nær.

Signe Bakke spiller henne med godt øre for det klanglig være som særpreger musikken, og nærmer seg komponisten med fornøden letthet i anslaget.

Samtidig melder det seg en følelse av at materialet ikke bærer til en hel cd. For heller ikke det skjøre og vakre er beskyttet mot monotoni. Og den melder seg når man hører utgivelsen gjennom, sammenhengende.

Signe Bakke, klaver

«Crystalline - Karen Tanaka»
(2L)

Japansk klangvev.